

Kristína
Faltánová

—
Marek
Mittaš

KÝM NÁS DIĚŤA NEROZDELÍ

Skutočný
príbeh o tom,
ako môže snaha
o bábätko, rozbiť to
základné. Lásku
muža a ženy.

KÝM NÁŠ DIĚTA NEROZDELÍ

978-80-8176-133-1

Kristína
Faltánová

Marek
Mittaš

KÝM NÁŠ
DIĚŤA
NEROZDELÍ

1. kapitola

Eliška

„Nikdy dopredu nevieš, kedy sa objaví...“

Stiahla som si z prsta tenký zlatý krúžok a položila ho na okraj umývadla. V ušiach mi medzičasom znela veta, ktorú som dnes ráno začula v gynekologickej ambulancii.

„Ver mi, nič už nebude ako predtým,“ pošepala útla blondínka svetlovlasej bacuľke, ktorá sedela na síce štýlovej, no zato poriadne nepohodlnej stoličke vedľa nej.

Viem to celkom presne, svoj zadok som totiž odtláčala do rovnakej dizajnovej nádhery potiahnutej hrubou tkaninou s potlačou veľkých čierno-oranžových kvetov. Nič príjemné. Ani na pohľad a už vonkoncom nie na dotyk. Navyše ma každú chvíľu čakal styk. Pohlavný. S gynekológom. Povinná jazda, ktorú treba každý rok absolvovať, tak

Kým nás dieťa nerozdelí

nech už to mám čo najskôr z krku, teda z...

Dlaňou som pretrela zarosené kúpeľňové zrkadlo a na kúsku ho tak šmahom zbavila vlhkého povlaku. Spod očí som si zotrela rozmazanú špirálu a vlasy zopla do strapatého uzla na temene hlavy. Z uší som obratne vytiahla malé visiace náušničky zložené z troch zelených kamienkov a až následne pravú nohu odhodlane ponorila do horúcej vody. Ó, áno... Presne na toto som celý dnešný deň čakala. Moja tajná extáza na objednávku. Stará zreštaurovaná vaňa na kovových nožičkách bola takmer po okraj plná. No dobre, možno v nej nebolo až tak veľa vody, ale prisahám, pena z nej takmer kypela von. Takto to milujem! Dlho a pomaly. Hlavu som v záklone oprela o mäkký uterák, ešte z neho bolo cítiť aviváž s vôňou levandule, a pomaly sa začala strácať v ilúzii tejto chvíle. Teplá para, vôňa mandlí a váha vody na moje telo aj dušu pôsobia mocnejšie, ako zakázané opiáty. Myslím, že som zaspávala, keď vtom:

„Eli?“ plazil sa ku mne z diaľky manželov hlas.

S Daliborom sme svoji už tri roky. Ale tak po svojom. Zobrali sme sa v ruinách nášho obľúbeného kostolíka, ktorý stojí na hornom konci už asi 40 rokov zaniknutej obce. Pre vplyv neďalekej továrne, toxíny, ktoré vsiakli do pôdy a tiež škodliviny, čo unikali do ovzdušia, tamojších obyvateľov bez milosti vystaľovali. Medzi inými, aj mojich starých rodičov. Preto o tomto mieste bez života vôbec viem.

Takže, bol koniec augusta 2011, 21. deň v mesiaci. Nie, nebola to sobota. Nemala som biele šaty a ani závoj. Libor nenosí lakovky a jediný motýlik, ktorý mu smie pristáť na krku má ozajstné krídla a poletuje vzduchom. Nie, nebol prítomný farár ani mestský hodnostár poverený uzatváraním sobášov. My sme sa zobrali len tak. Z lásky, túžby a sami. Svedkami nám boli plamene asi stovky sviečok, súmrak,

ktorý na nás padal, najbližšia rodina a blízki priatelia. Ak totiž niečo s manželom neznášame, tak sú to presne tie predpísané okáزالosti a plávanie s prúdom. Ako je teda možné, že máme na schránke rovnaké priezvisko? Jednoducho! Svoje rodné meno som zapredala za 100 eur na miestnej matrike. A tak som už viac ako 36 mesiacov pani Lavrencová. S dodatkom Šťastná.

„Áno, zlato,“ ozvala som sa. „Už si doma?“ Takmer som nestihla dopovedať, keď sa na dverách kúpeľne ozvalo tiché zaklopanie. A hneď aj manžel. Bez mojej spätnej reakcie vošiel dnu.

„Prišiel som ti umyť chrbát,“ odpovedal s úsmevom a iskrou v oku na môj spýtavý pohľad.

„Ach tak,“ zvltnili sa mi pery. Ochotne som sa teda predklonila. Lakte som si oprela o kolená a čelo sklonila na skríženú zápästia.

„Si celá stuhnutá,“ komentoval klinický stav mojej šije a ramien Dalibor, zatiaľ čo po nich citlivo prechádzal klzkou dlaňou.

„Viem. Všetko, čo sa mohlo, sa dnes zaručene pokazilo. Neznášam keď sú uzávierky takéto,“ povzdychla som si a z kolena odľukla penový obláčik. „Tebe sa ako darilo?“ zisťovala som s úprimným záujmom v hlase.

„Šlo to, dnes prekvapivo ako po masle,“ tajomne mi zapriadol do ucha. Prstami obkreslil bočné strany môjho chrbta a cieľovú rovinku zdolal priamo v mojom dekolte.

„Tak to ti skutočne závidím, môj milý,“ zasmiala som sa a mužovým rukám na mojom tele letným pohybom naznačila, že viac ako moje prsia ich teraz potrebuje šija. Pochopil a bez slova si sadol na tenký okraj vane.

„Spomínal som ti?“ začal opatrne. Neodpovedala som, len som trepezlivo čakala, čo z pokračovania vzíde. „Robo spomínal, že chalani

Kým nás dieťa nerozdelí

z roboty ospevovali ten nový športový bar v centre. Chceli by sme tam v piatok večer vybehnúť...”

„Ten, čo tam na veľkom plátne v jednom kuse premietajú zápasy?”

„Ehm...”

„Tiež som už o ňom počula. Vraj je to tam stále plné,” povedala som bez väčšieho záujmu.

„Hej, Robo už rezervoval stôl.”

„Tak fajn, ja zatiaľ vyťahnem Peťu do kina,” zaklonila som hlavu a ústa našpúlila k bozku.

„Milujem ťa,” povedal manžel a nežne ma pobozkal.

Zbožňovala som život po jeho boku. Bol taký... Jedinečný. Bol náš! Originálny, vzrušujúci, rozmanitý a bohatý na všetky chute, vône a zážitky.

„Pod’ už von, lebo sa rozmočíš,” povedal Lavrenc a moju osušku si pohotovo prehodil cez rameno.

Schuti som sa na ňom zasmiala. „Si milý, ale utriem sa sama,” povedala som a manžela mokrou dlaňou ťapla po stehne. Na jeho svetlých rifliah zostal odtlačok mojej dlane.

„Díky, láska,” žmurkol. Postavil sa pred mňa a obratne si nohavice vyzliekol. A keby len tie! K členkom padlo aj to pod nimi. Cez hlavu pretiahol tričko a so zámerom toho istého vliezol ku mne do vane.

Mydlová voda sa rozkolísala a s ňou aj moje hlučné hlasivky.

„Skvelé, si šikovný...” dralo sa mi z hrdla cez smiech. „Miesto triedenia fotiek zo Škótska teraz môžem umývať kúpeľňu.”

„Výborne, budem umývať s tebou. A ešte ako!” bozkával a hrýzol mi krk môj milovaný.

Dobre vie, že to zbožňujem. No zďaleka nielen to. Neviem sa nabažiť jeho jedinečnej zmyselnosti, nákazlivej spontánnosti a rajcovnej živelnosti.

„Počuj, zlato,” oslovila som ho. Keďže na môj hlas absolútne

nereagoval, zaborila som svoje prsty do jeho vlasov a potiahla smerom dozadu. Až vtedy mi konečne pozrel do očí.

„Nejaké námietky, madam?“

„Dnes v čakárni som začula rozhovor a...“ zasekla som sa.

„A čo, pusa?“ opýtal sa po chvíli.

Nebolo až také jednoduché povedať, čo som chcela. Bála som sa presne toho, čo povedala útla neznáma žena. „Nič už nebude ako predtým.“ Napriek tomu, chcela som to. Túžila som, aby to vedel aj Dalibor. Je predsa môj manžel, má právo poznať, čo cítim.

„Som pripravená,“ vyšlo napokon zo mňa celkom spontánne.

„To som rád,“ naklonil sa ku mne, aby ma opäť pobozkal.

„Ale nie to...“ zvážnala som. „Teda, aj to, ale teraz som myslela na niečo iné,“ dala som veci na pravú mieru. „Vieš, ja...“ opäť som sa odmlčala.

Sme spolu šťastní, už veľmi dlhú dobu. Posledné čo by som si želala, je pokaziť harmóniu, ktorú medzi sebou tak starostlivo pestujeme. Práve naopak. Chcem ju znásobiť a naše puto ešte viac upevniť. Na druhej strane, je pravdou, že tejto téme sme sa nikdy vážne nevenovali. Sama neviem prečo. Zrejme ešte nikdy doposiaľ nebola vhodná doba. Ale teraz...

„Myslím, že sme pripravení,“ vypúlila som na manžela oči. Týmto odvážnym gestom som mu dala priestor, aby sa sám dovätípil, čo sa mu snažím naznačiť.

Dalibor len nechápavo pokrčil čelo a vykrútil kútiky.

„Pripravení? A na čo?“ pýtal sa evidentne prekvapený.

„Ale no tak? Nenaťahuj ma,“ zasmiala som sa v snahe uvoľniť stúpajúce napätie prameniace z mojej neistoty.

„Fakt ťa nenaťahujem... Prepáč, ale ja skutočne netuším o čom

Kým nás dieťa nerozdelí

hovoríš,“ môj muž ma nasledoval vo vážnosti.

A tak som to skúsila inak. Sexuálna taktika, rovná sa víťazná taktika. Rukami som objala manželov krk a jeho zadok svojimi pätami pritlačila bližšie k môjmu, vďaka ovulácii pohostinnému rozkroku. A potom to prišlo. S nevinným úsmevom a hriešnym pohľadom som šepotom zapriadla:

„Chcem dieťa...“

2. kapitola

Dalibor

Tma. Najprv som si myslel, že v celom byte vyrazilo poistky. Malý okamih, počas ktorého som sa vnoril do tmavého tunela a vzápätí sa vrátil späť za Eli do vane. Usmievala sa na mňa, môj stoporený penis sa opieral o jej rozkrok a ja som sa pomaly vracal do zmenenej reality. Ako keď v matrice prehodia káble a niečo zoskratuje. Dýchate, srdce vám bije. V kuchyni horia sviečky, na stole dýcha otvorená fľaša frankovky modrej rosé, vedľa nej čakajú dva štíhle poháre. Sedím vo vani, na pokožke cítim vodu aj dotyk ženy, ale niečo sa zmenilo.

Dnes bol ten večer, keď som chcel Eliške všetko povedať. Konečne som sa definitívne rozhodol. Po dlhých úvahách, premýšľaní a hľadaní toho, čo v živote chcem dokázať som cítil, že je čas to urobiť. Bol som

Kým nás dieťa nerozdelí

si istý, že naša láska to znesie. V práci sme práve dokončili významný projekt pre klienta. Dopísal som desiatky strán textu, ktorý bude po ďalšej kampani zbytočný. Vylial svoj talent do marketingovej žumpy, kde možno zajtra získa ovácie a pozajtra, aj s letákom, na ktorom grafik Dušan makal mesiace, skončí pod zemiakovými šupkami na nejednej kuchynskej linke. Bezmenný, bezobsažný, nechcel som skončiť ako kolegovia. Uväznení v stereotypoch. Dvakrát do roka luxusná dovolenka, aby si uvedomili, že majú viac ako väčšina. Dve deti a rodinné auto, lebo tak sa to patrí. Rovnako, ako ísť každé ráno do roboty, dať zo seba maximum, vyžmýkať sa na doraz, aby sme zaplatili tie drahé obleky, výlety, značkové tričká, čo nám dajú pocit výnimočnosti. Na chvíľu zotrú pocit že žijeme zbytočne. Stačilo uvedomenie, ochutnávka. Myslieť na prácu a deti, čo vyplnia prázdnotu. Ako hovorí grafik Dušan, tie mu dávajú zmysel života. Celý čas sa klepe, či Darinka, jeho poklad najväčší, kým on sedí do desiatej v práci, nefetuje, nepije, alebo nefajčí. V tom lepšom prípade niekomu. Takto v skratke vyzeral ten jeho zmysel života. Ja som mal pred dokončením prvú kapitolu môjho románu. Pred dokončením som ju mal vlastne už rok a pol a minulý týždeň som opäť otvoril súbor s obsahom. Deväť strán, z ktorých mi zovrelo srdce a vyšli slzy. Chcel som pokračovať. Písať a nepresviedčať sám seba, že píšem, pričom len z času na čas otváram a zatváram súbor s románom, aby som mal pocit, že mi neostal úplne ukradnutý. Možno to bude znamenať dočasne menej peňazí, ale uskromniť sa nebol nikdy môj ani Eliškin problém. Navyše sa máme radi. Nesplácame hypotéku, krk nám nezvierajú žiadne úvery. Tak teda, kedy, keď nie teraz?

Projekt sme dokončili, otvorili drahé šampanské a po oslave som zašiel za Milanom. Dobrým kamarátom a riaditeľom našej malej

reklamky. Povedal som mu, že mi stačilo. Že netvrdím, že nebudeme pokračovať v spolupráci, ale možno o pol roka o rok. Potrebujem vypadnúť z domu, ísť ukradnúť inšpiráciu niekam do pralesa, k indiánom, šamanom, niekam, kde ju ešte nezhumplňovali nájazdy turistov, kolegov, umelcov, kde nestretnete len samé svetové značky, komerčné light verzie skutočného života bez hĺbky. Potriasol mi rukou a povedal, že pre dobrého textára vždy nájde miesto. Vlastne sa aj poteší, keď prídem možno po pár mesiacoch s novými nápismi, svieži, neobhorený.

Ešte doobeda mi na účet prišli peniaze za projekt. Pozrel som to okružhle číslo a presne som vedel, že to bude stačiť na dva týždne na druhom konci sveta. Niekde, kde by som sa znova nadýchol.

Cestou domov som prechádzal mestským parkom, pozoroval mladých ľudí, ako sa vodili za ruky, neriešili otázky života a smrti, ani tie existenčné, či budú mať peniaze. Žili bez zodpovednosti za ďalší deň. Jednoducho vedeli, že príde. Iba tak, ako dnešok aj včerašok. Usmial som sa na ženu so psom, ona mi úsmev vrátila. Nebolo v tom nič erotické, žiadna túžba, tú som prechovával výhradne k Eli. Bolo to šťastie, ktoré sme rozmnožili len tak za pár sekúnd na ulici plnej zachmúrených tvári. V rohu parku sedeli postavy v čiernych mikinách so zakrytými hlavami. Skláňali sa k plastovej fľaši. Smiali sa a sálala z nich zloba. Jedno dievča ležalo na lavičke, ukazovalo svetu zuby v tupom úsmeve. Mŕtvom, bez života, vyvolanom opiatom, ktorý jej na chvíľu dával pocit, že svet je pekný. Umelo pekný, ako umelý bol jej úsmev. Mala nevinnú detskú tvár a výrazné okuliare. Presne také, ako hovoril Dušan, že kúpil svojej Darinke. Sám seba som sa spýtal, koľko pätnásťročných dievčat nosí práve dnes také okuliare z edície Lady Gaga, ktoré stáli viac ako zarobí recepčná v našej firme za celý

Kým nás dieťa nerozdelí

mesiac. Bola to len myšlienka, ktorú som radšej nechal v tom parku. Ako to dievča.

Vošiel som do obchodu a kúpil naše obľúbené ružové víno a punčové rezy.

Cestou domov som sa usmieval. Spokojný, ako osoba bez občianskeho, no zato s diagnózou. V nohách aj rukách som cítil stúpajúcu nervozitu. Vedel som, že budem nimi prechádzať po Eliškinej pokožke. Z reproduktorov pustím k vínu Beethovenovu skladbu Pre Elišku a moja milovaná sa mi po krku perami spustí poznávať telo. To isté, ale stále ho rada objavuje. Obaja sa nevieme nabažiť pocitov, ktoré medzi nami iskria. Stačí, aby si rozopla pár gombíkov na blúzke a mne do nohavíc udiera nesmiernu silnú erekciu. Tešil som sa ako svoj jazyk zaborím do jej vlhkého rozkroku. Vždy sa smiala na mojich vtipoch, vedela, že si ju doberám a pri rozťahovaní svojich dlhých nôh bola najkrajšia.

„Ahoj zlatko, som doma,“ zvolal som od vchodových dverí len čo som prišiel domov.

Eliška neodpovedala. Chvíľu som načúval tichu nášho bytu. Donieslo sa ku mne len slabé zažblnkanie vody. Bola v kúpeľni. Sladko si užívala vo vani plnej peny. Už som ju poznal. Milovala tieto príjemnosti. Položil som na stôl víno. Vybral poháre. Zapálil sviečky na sedemramennom svietniku. Do izby som išiel zobrať tablet, na ktorom som chcel dať Eliške slávnostne prečítať moju prvú kapitolu, ktorú som včera konečne dokončil. Pri kvalitnom víne a punčovom koláči. Potom si vyberieme exotickú dovolenku. A pomilujeme sa. Určite sa pomilujeme, veď je streda večer a obaja túžime len po nehe, láske a našom splynutí. Môj mozog mi presne šepkal, čo mám spraviť. Do CD prehrávača som nastavil Beethovena. Stačilo zatlačiť play.

Usmieval som sa, keď som zaklopal na kúpeľňové dvere a spoza nich sa ozvalo: „Áno zlato.“ Vošiel som s cieľom umyť jej chrbát.

Bola nádherná ako vždy. Vzrušujúca. Jej plné prsia sa vynárali spod bielej peny. Zbožňoval som z nej pomaly oberať hlúčky bubliniek, fúkať do nej drobné chumáčky a odhaľovať telo, bradavky, ruky. Nahú ju opäť vyzliekať. So smiechom sme šantili, keď vtom zrazu, bez výstrahy, poslíčkov a varovania, prišla veta:

„Chcem dieťa!“

Pochopil som, že náhla tma nebol výpadok prúdu. Bol to škrt cez rozpočet mojej mozgovej kapacity. Do zmenenej reality som sa vracal len ťažko. Penis som mal stále tvrdý, cítil som na ňom tlak manželkinho lona, no cítil som aj niečo iné. V tej horúcej vode ochaboval. Akoby ho zadlávila zodpovednosť, ktorá sa naň zrazu kládla.

„To akože dnes?“ vyjachtal som zmätene.

Iba sa usmiala.

„Nie, dnes to byť nemusí, zlato,“ povedala pokojne a ďalej mi sústredene bozkávala krk.

„Ale môže...“ dodala.

Aj vo vani mi vystúpili na telo kropaje a myšlienky na sex sa rozplývali spoločne so zvyškami mydlových bublín do prázdna.

„Chcem dieťa.“ Opakoval som si ako to vyslovila. Každá slabika, dôraz na slovo zneli rozhodne. Akoby sa s tým už nedalo nič spraviť, zmeniť, akoby mi stanovila presný dátum oplodňovacej súlož, ako presný a zákonom stanovený nástup do školy. Chcem dieťa, akoby to boli nové náušnice, nové topánky, alebo kabát z jarnej kolekcie. Ona chce dieťa a ja písať knihu, cestovať, žiť život bez zmyslu, ktorý by naplnil strach, že moje dieťa sedí na lavičke s tupým sfetovaným úsmevom.

Kým nás dieťa nerozdelí

Hladila ma svojimi už mierne rozmočenými bruškami prstov. Obvykle vo mne vzbudzovali zimomriavky vzrušenia, no zrazu som ich chcel zo seba striasť. Akoby sex a nehu zneužila na taktiku svojho útoku.

Tma, ktorá mi zastrela pohľad, sa úplne stratila, bola preč a ja som sa ocitol vo svete, ktorý som nepoznal. Spomenul som si na kampaň pre telekomunikačného operátora. V rámci nej sme pracovali s behaviorálnym výskumom. Jeden z nich hovoril o slobodnej vôli. V roku 2014 Jesse Bengson z University of California v Davise so svojim tímom pri skúmaní mozgu narazil na zistenie, že mozog je dávno rozhodnutý, čo urobí, ešte predtým, ako si to vôbec stihneme uvedomiť. Výskum tak významne podkopával teóriu o slobodnej vôli. Pamätám si, ako ma to zaujalo. Dlhو do noci som čítal o výskume, spájal si ho s myšlienkami, ktoré som rozvíjal na vysokej škole pri štúdiu filozofie. Jedinou vecou podľa Bengsona, ktorá môže narušiť sled príčiny a následku, je náhoda. Náhoda však pre mnohých neexistuje.

Čo iné, ako náhoda to mohlo byť, keď mi nahá Eliška vo vani povedala, že chce dieťa? Nešepla, nevyslovila to nežne. Vyslovila to nástojčivo a rázne. Skoro ako keď ma minule prekvapila svojim tónom u mäsiara.

„Nie, neželala som si štyristo päťdesiat gramov hovädziny, ale pol kila,“ povedala až desivo pokojne a zároveň nekompromisne.

Presne tak mi aj teraz znel jej hlas. Som ako ten mäsiar, niekto, kto z háku vezme nový kus a odkrojí chvejúcimi sa rukami takmer na chlp presne polkilogramový kus flaxne.

Bengson by o náhlejšom tme povedal, že mozog naskočil odznova. V novom svete, ktorý nemal v pláne. Prijímal som objatia, prijímal

bozky, ale všetko akoby sa stávalo v diaľke. Už som nemal najmenšiu chuť oslavovať. Tváril som sa nežne, spokojne, no mal som pocit, akoby bol môj úsmev podobný dievčaťu z parku.

Sedel som vo vani. Víno a zákusky mi prišli na stole trápne smiešne a potichu som dúfal, aby sa Eli nepýtala, čo robí tablet na kuchynskom stole. Voda vo vani začínala chladnúť. Eliška ma chytila za prirodzenie.

„Nejdeme von? Voda začína byť trochu chladná,“ pohladil som ju po mokrých vlasoch.

Zatvárala sa zneistene. Dôveroval som môjmu mozgu, že už je rozhodnutý. Dúfal som, že vie, do bodky presne, ako bude konať, hoci ja som si to neuvedomil.

Uvedomil som si jediné. Penis mi plával medzi nohami ako zdochnutá ryba. Dostal som vnútorné chvenie. Cítil som sa trápne, otočil sa chrbtom k Eliške a vstal som z vane. Utreľ som sa, svižne si pozbieral šaty a odišiel. Obliekol som sa hneď za dverami. Nadýchol sa a odišiel do kuchyne. Tablet som stihol odložiť našťastie skôr, ako prišla za mnou manželka.

„Čo sa stalo?“ Opýtala sa citlivo s úprimným záujmom v hlase.

Opäť to bola ona. Žena, ktorú som miloval pre jej láskavosť a nehu. Neodpovedal som. Nalial som víno sebe aj jej.

Otočil som sa a podal Eli pohár. „Na zdravie, miláčik,“ precedil som pomedzi zuby a jemne štrngol.

„Výborné.“ V jej úsmeve som si všimol aj náznak zaváhania.

Svoj pohár som vypil na ex, ani som nezacítil chuť moku. Na jazyku mi zostala iba trpkosť a dúfal som, že mi alkohol čo najskôr stúpne do hlavy. Oči mi padli na nástenný kalendár. Bola streda, 17. február, desať dní od manželkinej menštruácie a deň, keď sa mi prvý raz nepostavil.

3. kapitola

Eliška

Neznášam tie dni, keď sa sekundy menia na minúty a hodiny sa vlečú, akoby boli dňami. A to aj dnes. Mám pocit, že v práci som už večnosť, a ešte je len desať hodín ráno. Práve som si v redakčnej kuchynke umývala šálku od kávy, keď za mnou dobehla kolegyňa.

„To nemyslíš vážne?“ vypútila na mňa oči Petra, jazyková korektorka nášho časopisu a tiež moja spriaznená duša v ženskom tele.

Zámerne som jej o Daliborovej včerajšej, povedzme „nehode“, len narýchlo šepla pri pracovnom stole cestou k umývadlu. Chcela som, aby to vedela, no nestála som o jej detailnú analýzu. Teda, aspoň nie tu a teraz. Stáli sme na príliš bulvárnej pôde, kde bolo na jeden štvorcový meter priveľa investigatívnych duší a navyše aj nadržaný šéfredaktor.

„Ehm...“ zmohla som sa chabo hľadiac na šálku s logom

zamestnávateľa rozmazaného pod tečúcou vodou. „Veru myslím,“ dodala som po chvíľke Petinho tupého zízania na môj profil.

Pery mi tuším pri tom mimovoľne stiahlo do čudnej grimasy, čím som sa snažila podčiarknuť vážnosť včerajšej impotentnosti môjho, na túto diagnózu trošku primladého muža. Peťa na mňa súcitne hľadela a kývala hlavou, akoby som jej práve oznámila, že mám rakovinu hrubého čreva a pred sebou maximálne rok života.

„No fakt!“ zastavila som vodu a naklonila sa k priateľke. „Včera nebolo nič,“ povedala som o poznanie tichšie.

Peťa sa zadkom oprela o dvierka kuchynskej linky a vyčítavo na mňa pozrela.

„Vidíš,“ zvolala generálne. „Vravela som ti, že to takto dopadne,“ panovačne podotkla, čím vyvolala v miestnosti minútu ticha.

„Kašli na to!“ pozrela mojím smerom.

Chodila som po miestnosti a nervózne pulírovala keramický hrnček.

„To sú celí chlapi,“ konštatovala rozhodne.

„Ty si bohovská, a čo teraz? Týka sa to predsa aj jeho,“ pripomenula som a šálku konečne položila z rúk na malý jedáľenský stôl.

Vlhkú utierku s červeným kockovaným vzorom som takmer ako v tranze prevesila cez opierku jednej zo štyroch stoličiek, ktoré stáli okolo neho, akoby ho obkľučovali. A pochodovala som ďalej. Lomcovalo mnou priveľa pocitov na to, aby som dokázala nehybne stáť, alebo len staticky sedieť.

„Ale, prosím ťa?!“ prísne na mňa pozrela Petra. „Vraj týka sa to aj jeho... Ako sa to vezme, moja milá,“ vydýchla hlasno. „A prestaň už chodiť zo strany na stranu,“ zavrčala na mňa. „Náramne ma tým znervózňuješ,“ povedala viac príkazom ako oznamom.

Kým nás dieťa nerozdelí

Nuž, bola to rázna žena, o osem rokov staršia ako ja. Nemala som teda na výber, a tak som zastala.

„Uvedom si, že to ty budeš musieť o 9 mesiacov vytlačiť z vagíny melón, a ver mi, od zábavy ti práve nebude trhať kútiky. Skôr sa v tej chvíli natrhne niečo iné,“ štíhla blondína vo vypasovanej puzdrovej sukni a vysokých čizmách pozrela smerom na môj rozkrok a edukatívne zdvihla obočie.

Ako som tak na ňu hľadela, vôbec mi nepripadala ako matka troch detí, ktorá dokonale ovláda štylistiku a pravopis, chodí povzbudzovať na školské futbalové zápasy, šije detské karnevalové masky, keď treba, nosí tehly, no a v nedeľu vypeká kysnuté kakaové záviny.

„Ani vtedy,“ prebral ma z úvah Petrin hlasný prejav, „keď budeš mať rozhrýzené bradavky, a to tak, moja krásna, že ti pri dojčení bude vykrúcať palce na nohách,“ naznačila ukazovákom na ruke a horlivo zo seba chrlila ďalej. „Keď budeš každú hodinu v noci hore, a ani keď na otázku, ako sa voláš, odpovieš PampersMidi, buď si istá, že tvoj muž ani vtedy nebude mať pocit, že sa ho to bytostne týka. Tak prečo teraz?“

„Kristepane, Peťa! Máš ma podporiť, nie odradiť...“ karhala som ju slovom aj pohľadom.

„Jasné... Prepáč,“ mávla rukami a hlasno sa zasmiala. „Dala som sa uniesť...! Ani ma nepočúvaj, deti sú super, však vidíš, ja mám tri a aká som happy. Teda až na...“

„Stačí,“ vystrela som svoju dlaň pred kamoškinu tvár. „Ja viem, viem,“ privrela som viečka a zhlboka sa nadýchla.

Zvážnela som.

„Nepáči sa mi to,“ krčovitou som si pretrela čelo dlaňou a zahľadela sa na špičky svojich topánok. „Mám pocit, že sa niečo deje, len ešte

neviem čo. Ale tuším...” zodvihla som zrak a pozrela kamarátke do tváre.

Za celý ten čas, čo som s Liborom, som nemala taký pocit odvrhnutia ako včera. Jeho pohľad... Bol taký chladný a bez záujmu. Navyše, odmietol ma ako ženu, milenku. Tak strašne som sa previnila? Ešte pred pár hodinami by som si bola istá, že s ním môžem hovoriť o všetkom. Naozaj o všetkom. Od odporu k skupinového sexu cez homeopatiku na pálenie záhy až po možnosti kremácie. Žiaľ, asi nie...

„Moja milá, nenamýšľaj si hlúposti,“ prisadla si na vedľajšiu stoličku Peťa. „Keby som sa ja mala báť vždy, keď nám s Dodom stroskotal sex, už by som 100–krát vypĺňala rozvodové papiere,“ potľapkala ma po kolene kolegyňa. „Podľa mňa sa len zľakol,“ snažila sa ma upokojiť. „Neboj sa, je to dobrý chalan, vstrebe to a všetko bude zase fajn,“ puncovala kočka vedľa mňa.

„Nech sa tak stane,“ povedala som skleslo a do vzduchu posmešne prstom nakreslila kríž.

„Počuj,“ štychla do mňa Petra. „A čo keby ste prišli cez víkend k nám? Uvaríme si večeru, chalani si dajú pivo, zahrajú s našimi chlapcami futbal...”

„Počkaj, futbal? V snehu?“ skočila som Peti do reči.

„Však stolný,“ zdôraznila, akoby mi to malo byť hneď jasné. „Môj muž ho opatruje v garáži ako spomienku na svoje, vraj najlepšie roky,“ zasmiala sa schuti kamoška. „Tak z neho môžu oprášiť pavučinu, no nie?“ opýtala sa, no zrejme to bola len rečnícka otázka, lebo nielen že ja som sa nezmohla na odpoveď, ale ani len nadýchnuť som sa nestihla a moja naštartovaná spoločníčka už aj pokračovala. „Libor zistí, že decká sú fajn, a večer tebou doma prejde tornádo,“ žmurkla na mňa púšťateľka.